

ΕΤΟΣ 58ον

21 Φεβρουαρίου 2010

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 8 (2960)

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Σήμερα η Έκκλησία μας γιορτάζει τό θρίαμβο τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς ἀλήθειας γιά τόν Θεό καί τόν ἄνθρωπο, γιά τήν πίστη καί τή ζωή. Θυμάται τό ιστορικό γεγονός τῆς ἀναστήλωσης τῶν ἱερῶν εἰκόνων. Μέ τόν τρόπο αὐτό διακηρύσσει τήν αὐτοσυνείδησή της, δηλαδή φανερώνει τό πρόσωπό Της. Γιατί μέ τό πρόσωπο ἐκφράζουμε τό βαθύτερο εἶναι μας, τό περιεχόμενο τῆς καρδιάς μας. Γι' αὐτό καί τό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα ἀναφέρεται στήν προτροπή τοῦ Φιλίππου στό φίλο του Ναθανάη, «ἔρχου καί ἴδε», ἔλα νά δεῖς καί νά γνωρίσεις προσωπικά τόν Χριστό, γιά νά Τόν ἀκολουθήσεις. Ἡ Έκκλησία δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά ὁ Χριστός παρατεινόμενος στούς αἰῶνες, τό μυστήριο τῆς παρουσίας Του καί τῆς ἐνέργειάς Του. Ὁρθόδοξη πίστη εἶναι προσωπική ἐπαφή μέ τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ μέσα στό γεγονός τῆς Έκκλησίας.

Ἡ ἐμπειρία τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ

Στήν ἱστορία πολλοί ἀναζήτησαν καί ἀνακάλυψαν ἀποσπασματικές ἀλήθειες γιά τόν Θεό καί τόν κόσμο. Κάποιοι ἄλλοι ἰσχυρίσθηκαν ὅτι ἦταν ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ καί ἔτσι ἐπινόησαν θρησκείες. Δημιούργησαν τό «εἶδωλο τοῦ Θεοῦ», ὄχι ὁμως τόν ἀληθινό Θεό. Ὁ Χριστός φέρνει τόν Θεό ἀνάμεσα στούς ἄνθρώπους, γιατί εἶναι ὁ ἴδιος Θεός. Δέν μιλάει ἀπλῶς γιά τήν ἀλήθεια, ἀλλά εἶναι Αὐτός ἡ ἀλήθεια. Ἡ πίστη στό θεανθρώπινο πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀπό μόνη της ἓνα θαῦμα «οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν, εἰ μὴ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ» (Α΄ Κορ. 12,3). Μιά τέτοια πίστη εἶναι ἓνα δῶρο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στόν ἄνθρωπο, μιά προσωπική ἀποκάλυψη καί ἐμπειρία μέσα στό σῶμα τῆς Έκκλησίας.

Ἡ θεολογία τῆς Έκκλησίας τονίζει ὅτι στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἡ θεϊκή καί ἡ ἀνθρώπινη φύση ἐνώθηκαν «ἀσυγχύτως, ἀδιαιρέτως, ἀτρέπτως καί ἀναή-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ίωάν. α' 44-52)

«Έρχου και ἴδε»

Τῶ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ εὗρίσκει Φίλιππον, καὶ λέγει αὐτῷ· Ἀκολούθει μοι. Ἦν δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαϊδά, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου. Εὗρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναήλ, καὶ λέγει αὐτῷ· Ὁν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ Προφῆται, εὗρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ, τὸν ἀπὸ Ναζαρετ. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναήλ· Ἐκ Ναζαρετ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι; Λέγει αὐτῷ Φίλιππος· Ἐρχου καὶ ἴδε. Εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναήλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν, καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ· Ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι. Λέγει αὐτῷ Ναθαναήλ· Πόθεν με γινώσκεις; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ τὴν συκῆν, εἶδόν σε. Ἀπεκρίθη Ναθαναήλ καὶ λέγει αὐτῷ· Ῥαββί, σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὅτι εἶπόν σοι· εἶδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς πιστεύεις; μείζω τούτων ὄψει. Καὶ λέγει αὐτῷ· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν· ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεωγμένον, καὶ τοὺς Ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἐπὶ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

λοιώτως», χωρὶς νά συγχέονται καὶ χωρὶς νά διαιροῦνται. Ἕνα μυστήριο πού δέν μπορούμε νά τό κατανοήσουμε, πολὺ δέ περισσότερο νά τό ἐρμηνεύσουμε. Γιατί ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ δέν χωράει στή λογική τοῦ ἀνθρώπου. Δέν μπαίνει στό μικροσκόπιο τῆς ἔρευνας καὶ τοῦ πειράματος. Τά δόγματα, πού μέ τὴν εὐκαιρία τῆς σημερινῆς γιορτῆς καλοῦμαστε νά διαφυλάξουμε, χαράζουν τά ὅρια τοῦ περιεχομένου τῆς πίστεως, ἀλλὰ δέν ἐξηγοῦν τό μυστήριο τοῦ Θεοῦ. Μᾶς προτρέπουν νά ἐμπιστευθοῦμε καὶ νά ζήσουμε μέ τὴν καρδιά μας αὐτό πού ὁ Θεός μᾶς ἀποκάλυψε, ὄχι ὁμως νά ἀναλύσουμε μέ τό μυαλό αὐτό πού ἡ Ἐκκλησία μᾶς παρέδωσε.

Παραχαράξεις τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ

Τό μυστήριο τοῦ Χριστοῦ συνίσταται μεταξύ ἄλλων στό γεγονός ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ «κρύβεται» πάντοτε πίσω ἀπὸ τὸν Υἱὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐδῶ βρίσκεται τό σημεῖο πού σκοντάφτει ἡ ἀνθρώπινη λογική τότε καὶ σήμερα. Ἐδῶ ἀρχίζει ἡ τραγικὴ ἱστορία τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων αἰρέσεων, οἱ ὁποῖες νοθεύουν τὴν πίστη καὶ ἀκυρώνουν τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ αἴρεση εἶναι ὁ πειρασμὸς τῆς λογικῆς πάνω στὴν ἀποκάλυψη τῆς πίστεως. Ὅσα στοιχεῖα τῆς πίστεως τά κατανοεῖ, τά ἀποδέχεται καὶ τά ὑπερτονίζει. Τά ὑπόλοιπα τά προσπερνᾷ καὶ τά ὑποτιμᾷ. Διαχωρίζει τὸν Ἰησοῦ τῆς ἱστορίας ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄλλωστε, ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι τὸν Χριστό τὸν συνάντησαν ἀναριθμητοὶ ἄνθρωποι στὴν ἐπίγεια διαδρομὴ του. Τὸν γνώρισαν ὡς «υἱὸ τῆς Μαρίας», ὡς

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τόν καιρόν, ἤθελε ὁ Ἰησοῦς νά μεταβῆ εἰς τήν Γαλιλαίαν καί βρῖσκει τόν Φίλιππον καί τοῦ λέγει, «Ἀκολουθήσέ με». Κατήγετο δέ ὁ Φίλιππος ἀπό τήν Βηθσαϊδά, ἀπό τήν πόλιν τοῦ Ἀνδρέα καί τοῦ Πέτρου. Ὁ Φίλιππος εὐρίσκει τόν Ναθαναήλ καί τοῦ λέγει, «Εὐρήκαμε ἐκεῖνον, διά τόν ὁποῖον ἔγραψε ὁ Μωϋσῆς εἰς τόν νόμον καί οἱ Προφῆται, τόν Ἰησοῦν, τόν υἱόν τοῦ Ἰωσήφ ἀπό τήν Ναζαρέτ». Καί ὁ Ναθαναήλ τοῦ εἶπε, «Εἶναι δυνατόν ἀπό τήν Ναζαρέτ νά προέλθῃ κανένα καλό;». Λέγει εἰς αὐτόν ὁ Φίλιππος, «Ἔλα νά ἰδῆς». Εἶδε ὁ Ἰησοῦς τόν Ναθαναήλ νά ἔρχεται πρὸς αὐτόν καί εἶπε, «Νά ἕνας ἀληθινός Ἰσραηλῆτης, εἰς τόν ὁποῖον δέν ὑπάρχει δόλος». Ὁ Ναθαναήλ τοῦ εἶπε, «Ἀπό ποῦ μέ γνωρίζεις;». Καί ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη, «Πρὶν σέ φωνάξῃ ὁ Φίλιππος, σέ εἶδα νά εἶσαι κάτω ἀπό τή συκιά». Ὁ Ναθαναήλ τοῦ λέγει «Ραββί, σύ εἶσαι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, σύ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη, «Ἐπειδὴ σοῦ εἶπα ὅτι σέ εἶδα κάτω ἀπό τή συκιά, πιστεύεις; Θά ἰδῆς μεγαλύτερα πράγματα ἀπὸ αὐτά». Καί προσέθεσε, «Ἀλήθεια, ἀλήθεια, σὰς λέγω, ἀπὸ τώρα θά βλέπετε τόν οὐρανὸν ἀνοιγμένον καί τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ νά ἀνεβαίνουν καί νά κατεβαίνουν πρὸς τόν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

προφήτη, ὡς χαρισματικό διδάσκαλο τῆς Ναζαρέτ. Δέν μπόρεσαν ὅμως ὅλοι νά διακρίνουν πίσω ἀπὸ Αὐτόν τόν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζώντος, τόν Θεάνθρωπο Χριστό τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἱστορία ἀποδεικνύει τὸ πέρασμά Του ἀπὸ τόν κόσμον. Ψηλαφίζει τὰ τεκμήρια τῆς παρουσίας Του. Ἀναγνωρίζει τὸ μεγαλεῖο καὶ ἄλλοτε ἀμφισβητεῖ τὴν ὑπεροχὴ Του. Δέν μπορεῖ ὅμως μέ τὴν ἔρευνα καὶ τὴν ἐπιστημοσύνη νά ἀποδείξει τὴ θεότητά Του. Τὸ μυστήριον τοῦ θεανθρώπινου προσώπου τοῦ Χριστοῦ τὸ βιώνουμε «ἐν πίστει» μέσα στὴν Ἐκκλησία. Εἶναι ἀδιανόητο νά ἀναζητοῦμε τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ στὴν ἀσυδοσία ἢ τὴ κυδαιότητα τῆς τέχνης, στὴν τόλημ ἢ στὴ βλασφημία τῆς διανόησης, στὰ πολύκροτα βιβλία καὶ τίς κινηματογραφικὲς ὑπερπαραγωγές.

Ἄγαπητοὶ ἀδελφοί, δέν μπορούμε νά ἀπαιτοῦμε ἀπὸ τὰ ἀχαλίνωτα στοιχεῖα τοῦ κόσμου νά γίνονται κήρυκες τῆς ἀλήθειας τοῦ Χριστοῦ. Ἄν «κόσμος» εἶναι καθετὶ πού βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴ χάρη καὶ τὴν ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, τότε «τὰ τοῦ κόσμου» θά συγκρούονται πάντοτε μέ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν πραγματικότητα τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς ὅμως γνωρίζουμε ὅτι «αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τόν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν» (Α΄ Ἰω. 5,4), ἀφοῦ τόν τελευταῖο λόγον γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα τὸν ἔχει ὁ Θεός. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

21 Φεβρουαρίου 2010: Α΄ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ)
«Ἀνάμνησις τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἱερῶν εἰκόνων» (843). Τιμοθέου ὁσίου τοῦ ἐν Συμβό-
λοις (θ΄ αἰ.), Εὐσταθίου Ἀντιοχείας († 360), Ζαχαρίου Ἱεροσολύμων.
Ἦχος: δ΄ – Ἐωθινόν: Δ΄ – Ἀπόστολος: Ἐβρ. ια΄ 24-26, 32-40 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. α΄ 44-52.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 28 Φεβρουαρίου, Β΄ Νηστειῶν (Γρηγορίου Παλαμᾶ).
Ἀπόστολος: Ἐβρ. α΄ 10-β΄ 3 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. β΄ 1-12.

Ἀπό τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Ἀρχιεπισκόπου Τιράνων καί πάσης Ἀλβανίας

«ΕΩΣ ΕΣΧΑΤΟΥ ΤΗΣ ΓΗΣ»

Ἱστορικά ἱεραποστολικά μελετήματα

Ἡ παρούσα συλλογή μελετημάτων τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Τιράνων καί πάσης Ἀλβανίας κ. Ἀναστασίου ἀποτελεῖ ἐκδοτικό γεγονός, καθὼς οἱ ἀναγνώστες δύνανται νά κατανοήσουν ἐκκλησιολογικά τήν ἀνά τόν κόσμον διάδοση τῆς ἀλήθειας τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Ὁ συγγραφέας ἀναδεικνύει τή βαθύτερη θεολογική σημασία τῆς ἱεραποστολῆς, πού εἶναι συνυφασμένη μέ τήν ἴδια τή φύση τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νά εἶναι ἱεραποστολική, ν΄ ἀνοίγει τίς ἀγκάλες της σέ μή μέλη της, καί νά κηρύσσει τόν λόγο τοῦ Εὐαγγελίου, πραγματώνοντας ἔτσι τήν ἐντολή τοῦ Κυρίου μας «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη» (Ματθ. 28,19).

Στό νέο Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Παρακολουθήστε καθημερινά: 1) «Γνωριμία μέ τήν Ὁρθόδοξη πίστη», στίς 16:00
2) «Τή μουσική τῶν ἀγγέλων» (Βυζαντινή μουσική) στίς 17:00
3) «Τήν ἱστορία μας» στίς 21:30
4) «Παραδοσιακά τραγούδια» στίς 10:30 καί
5) «Τό τραπέζι τῆς Κυριακῆς» (κάθε Κυριακή) στίς 11:00.

Περισσότερα: www.ecclesia.gr

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἕνας ἀπό τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr